

TUẦN 1:

Truyện: Chuyện thần kì của mùa xuân

Sắp đến mùa xuân nên Thượng Đế mở một cuộc thi để chọn ra gương mặt đại diện cho mùa đẹp nhất trong năm này. Các tiên nữ háo hức chuẩn bị trang phục cầu kỳ để dự thi. Kể bé nghe câu chuyện "Nữ thần mùa xuân". Kể bé nghe câu chuyện "Nữ thần mùa xuân"

Tiên Mây nhờ thần Gió gom những vầng mây đẹp nhất dệt thành chiếc áo dạ hội sáng chói lóa. Nàng tiên Ánh Sáng vốn được Thượng Đế cưng chiều nên đoán chắc mình sẽ được chọn. Nàng suốt ngày lo trang điểm bằng rất nhiều màu tuyệt đẹp mượn từ thần Sắc Màu đến mức xao nhãng cả việc phát sáng cho khắp thế gian, khiến trái đất chỉ còn màu xám buồn thảm.

Thiếu ánh sáng nên các khu vườn ở trái đất trở nên ảm đạm. Cây không thể ra hoa, kết trái, muông thú, vạn vật chìm trong cơn ngái ngủ, chim chóc không thém cất tiếng hót. Những người nông dân vô cùng lo lắng, buồn bã vì họ có nguy cơ mất trắng khi vụ mùa không thu hoạch được. Họ khóc than vang vọng đến tai nàng tiên Hương. Đang bận rộn sắp xếp các túi hạt thơm để phân phát cho các loài hoa, tiên Hương vẫn nhanh chóng xuống trần tìm hiểu sự tình.

Biết chuyện, tiên Hương bay đến gặp tiên Ánh Sáng để trình bày, nhưng nàng chưa kịp nói gì thì tiên Ánh Sáng đã xưa tay:

– Ta bận lắm, lúc khác hãy nói chuyện nhé!

Thế là tiên Hương phải năn nỉ tiên Mây cho mình mượn chiếc áo ánh sáng. Thần Gió giúp nàng thổi ánh sáng và các loại hương thơm khắp nơi, mang đến sức sống cho muôn loài. Nhân gian lại rộn lên tiếng nói cười, hoa nở khoe sắc khắp nơi, ong bướm rộn rịp như trước.

Nghe thần Gió kể, Thượng Đế vô cùng tức giận. Người quở trách tiên Ánh Sáng và phong tiên Hương làm nữ thần mùa xuân.

Song tiên Hương từ chối:

– Thưa ngài, mùa xuân tươi đẹp là nhờ sự góp sức của mọi người như thần Gió, tiên Mây... chứ không phải công của mình con ạ.

Thơ: Tết đang vào nhà

Hoa đào trước ngõ

Cười vui sáng hồng

Hoa mai trong vườn

Rung rinh cánh trắng

Sân nhà đầy nắng

Mẹ phơi áo hoa

Em dán tranh gà

Ông treo câu đối

Tết đang vào nhà

Sắp thêm một tuổi

Trời đất nở hoa

TUẦN 2:

Truyện: Chú Đồ con

Một chú Đồ con ngủ khi trong cái chum khô ráo và tối om suốt một năm. Một hôm tỉnh dậy chú thấy mình nằm giữa những hạt đất li ti xôm xốp. Chợt có tiếng lộp độp bên ngoài.

-Ai đó ?

-Cô đây.

Thì ra cô Mưa Xuân, đem nước đến cho Đồ con được tắm mát, chú lại ngủ khi. Có tiếng sáo vi vu trên mặt đất làm chú tỉnh giấc. Chú khẽ cựa mình hỏi :

- Ai đó ?

Tiếng thì thầm trả lời chú : “Chị đây mà, chị là Gió Xuân đây. Dậy đi em, mùa xuân đẹp lắm”. Đồ con lại cựa mình. Chú thấy mình lớn phồng lên làm nức cả chiếc áo ngoài.

Chị Gió Xuân bay đi. Có những tia nắng ấm áp khẽ lay chú Đồ con. Đồ con hỏi :

- Ai đó ?

Một giọng nói ồm ồm, âm âm vang lên :

- Bác đây ! Bác là Mặt trời đây, cháu dậy đi thôi, sáng lắm rồi. Các cậu học trò cấp sách tới trường rồi đấy.

Đỗ con rụt rè nói :

- Nhưng mà trên đây lạnh lắm.

Bác Mặt trời khuyên :

- Cháu cứ vùng dậy đi nào. Bác sẽ sưởi ấm cho cháu, cựa mạnh vào.

Đỗ con vươn vai một cái thật mạnh. Chú trỗi lên khỏi mặt đất. Mặt đất sáng bừng ánh nắng xuân. Đỗ con xoè hai cánh tay nhỏ xíu hướng về phía mặt trời ấm áp

Thơ: Cây đào

Cây đào đầu xóm

Lốm đốm nụ hồng

Chúng em chỉ mong

Mùa đào mau nở

Bông đào nho nhỏ

Cánh đào hồng tươi

Hễ thấy hoa cười

Đúng là tết đến

TUẦN 3:

Truyện: Sự tích bánh chưng, bánh dày

Ngày xưa, đời Vua Hùng Vương thứ 6, sau khi đánh dẹp xong giặc Ân, vua có ý định truyền ngôi cho con. Nhân dịp đầu Xuân, vua mới họp các hoàng tử lại, bảo rằng: “Con nào tìm được thức ăn ngon lành, để bày cỗ cho có ý nghĩa nhất, thì ta sẽ truyền ngôi vua cho”.

Các hoàng tử đua nhau tìm kiếm của ngon vật lạ dâng lên cho vua cha, với hy vọng mình lấy được ngai vàng.

Trong khi đó, người con trai thứ 18 của Hùng Vương, là Tiết Liêu (còn gọi là Lang Liêu) có tính tình hiền hậu, lối sống đạo đức, hiếu thảo với cha mẹ. Vì mẹ mất sớm, thiếu người chỉ vẽ, nên ông lo lắng không biết làm thế nào.

Một hôm, Tiết Liêu nằm mộng thấy có vị Thần đến bảo: “Này con, vật trong Trời Đất không có gì quý bằng gạo, vì gạo là thức ăn nuôi sống con người. Con hãy nên lấy gạo nếp làm bánh hình tròn và hình vuông, để tượng hình Trời và Đất. Hãy lấy lá bọc ngoài, đặt nhân trong ruột bánh, để tượng hình Cha Mẹ sinh thành.”

Tiết Liêu tỉnh dậy, vô cùng mừng rỡ. Ông làm theo lời Thần dặn, chọn gạo nếp thật tốt làm bánh vuông để tượng hình Đất, bỏ vào chõ chưng chín gọi là Bánh Chưng. Và ông giã xôi làm bánh tròn, để tượng hình Trời, gọi là Bánh Dầy. Còn lá xanh bọc ở ngoài và nhân ở trong ruột bánh là tượng hình cha mẹ yêu thương đùm bọc con cái.

Đến ngày hẹn, các hoàng tử đều đem thức ăn đến bày trên mâm cỗ. Ôi thôi, đủ cả sơn hào hải vị, nhiều món ngon lành. Hoàng tử Tiết Liêu thì chỉ có Bánh Dầy và Bánh Chưng. Vua Hùng Vương lấy làm lạ hỏi, thì Tiết Liêu đem chuyện Thần báo mộng kể, giải thích ý nghĩa của Bánh Dầy Bánh Chưng. Vua cha nếm thử, thấy bánh ngon, khen có ý nghĩa, bèn truyền ngôi Vua lại cho Tiết Liêu con trai thứ 18.

Kể từ đó, mỗi khi đến Tết Nguyên Đán, thì dân chúng làm bánh Chưng và bánh Dầy để dâng cúng Tổ Tiên và Trời Đất.

Thơ: Bé chúc cả nhà

Năm mới bé chúc

Cả nhà hạnh phúc

Sung túc đủ đầy

Gặp nhiều vận may

Lộc tràn xuân mới

Niềm vui phơi phới

Thịnh vượng an khang

Tấn tới giàu sang

Dồi dào sức khỏe

Kính chúc, kính chúc!

TUẦN 4:

Truyện: Thỏ và mùa xuân

Trong khu rừng nọ có một chú Thỏ con rất dễ thương. Thỏ con yêu mùa xuân lắm bởi mùa xuân luôn làm cho vườn hoa của chú rực rỡ sắc màu. Nhưng mùa xuân thường không ở lại được lâu. Vì thế Thỏ con rất buồn mỗi khi thấy mùa xuân đi qua. Ngay sau mùa xuân là mùa hè với cái nắng gay gắt khiến các bông hoa trong vườn của Thỏ con không thể nở được. Khi đi dạo trong vườn, Thỏ con thường nghe các loài hoa than thở:

- Nóng quá bạn Thỏ ơi! Có cách nào giúp chúng tôi không?

Nhìn các loài hoa khổ sở mệt mỏi vì nắng, Thỏ con thương lắm. Nhưng biết làm sao bây giờ?

Một hôm, Thỏ con quyết định đi tìm Thần Mưa để cầu cứu. Nghe nói, Thần Mưa thường núp sau các đám mây đen trên đỉnh núi cao. Đường đi thật gian nan nhưng Thỏ con không nản chí. Thế rồi Thỏ con leo lên được đỉnh núi cao rồi đấy! Ngược nhìn những đám mây đen, lúc đầu Thỏ con cũng thấy sợ vì chúng có vẻ hung dữ quá. Nhưng hình ảnh về những nụ hoa đang cố nhú ra mà không được vì nắng đã khiến Thỏ con can đảm hẳn lên.

- Xin Thần Mưa hãy tưới mát cho các loài hoa trong vườn được khoe sắc! - Thỏ con hít một hơi dài rồi nói thật lớn.

- Chào Thỏ con! Cháu thật can đảm và đáng yêu. Hãy về các loài hoa trong vườn của cháu đi! Ta sẽ làm mưa ngay thôi! - Thần Mưa ôn tồn nhận lời.

- Xin cảm ơn Thần Mưa!

Nói rồi, Thỏ con phóng một mạch về nhà. Vừa tới cổng khu vườn, thì trời đã đổ mưa. Những giọt nước mưa mùa hè đang tắm mát cho những nụ hoa. Và rồi một điều kỳ diệu đang dần hiện ra trước mắt Thỏ con: những cánh hoa mỏng manh, rục rờ đang xòe ra, rung rinh vẫy chào chú.

Thỏ con vô cùng sung sướng reo lên: "Ôi, mùa xuân, mùa xuân đã lại về rồi!".

